

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De Nativitate Domini renovata in sanctiſſimo Sacramento.
Revocata quotidie nova Christi Nativitas, nostram in Christo quotidianum
provocat novitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

FERIA TERTIA.
DE NATIVITATE DOMINI
RENOVATA IN SANCTISSIMO
SACRAMENTO.

Parvulus natus est nobis, & Filius datus est nobis. If. 9.

VERITAS PRACTICA.

Revocata quotidie nova Christi Nativitas, nostras in Christo quotidianam provocat novitatem.

RATIO EST, Quia revocata quotidie nova Christi Nativitas novam nobis offert Christi charitatem & gratiam, quasi velimus, cum illo renascamur & renovemur.

Sed illa ipsa charitate & gratia nos excitat & provocat ad id volendum quod offert.

Ergo & revocata quotidie nova Christi Nativitas nostram in Christo quotidianam provocat novitatem, sive quam vocans Spiritus renovationem: qua certe non est negligenda.

I. PUNCTUM.

POSTQUAM tantisper in stabulo & præsepinalentem Dominum fueris contemplatus, admirare vehementius eundem illum quotidie sanctissimo in Sacramento veluti renascentem, & speciebus panis velut panis involutum, atque in altera quadam Bethleem, id est, domo panis residentem, suoq; modo concinentes Angelos, Gloria in altissimo Deo, & in terra pax hominibus bona voluntatis.

Luce. 2.

Sed quod magis mirum, ille ipse infans semel olim natus in stabulo, & quotidie renascens in altari; simul etiam in pectore & in mente Sacerdotis, ac cuiuslibet communicantis, sic renascitur quodammodo, & quasi de novo sese offert novamque gratiam, ut si velimus, ita cum ipso quotidie renascamur, & Spiritu renovemur. O verè prodigium largitatis, sicut ait Urbanus Papa institutor huius proximæ solemnitatis! Quis verò nollet tantæ charitatis & gratiæ respondere? Quamobrem sic est instituta & proposita veritas practica, ut probè intelligamus, Quod revocata quotidie in Sacramento nova Christi Nativitas nostram in Christo quotidianam provocat novitatem, ut id re ipsa fiat, quod tantopere commendabat Apostolus: *Renovamini Spiritu mentis ve-*

Ephes. 4.

Coloss. 3.

stra, & induite novum hominem qui secundum Deum creatus est in iustitia & sanctitate veritatis.

Ratio petitur ab illa ipsa charitate & gratia, quæ sese offerunt ad hunc finem, quibus certè par est respondere, Ac primò illud præsupponendum, ut primùm totius veritatis fundamentum, quod ea planè sit intentio Christi Domini renascentis in nobis, ut simul cum ipso renascamur & renovemur. Cum enim tanta sit humanæ fragilitatis miseria, ut non minus animo quam corpore quotidie senescamus, atque illud animi senium & vetustas non parùm salutis & perfectioni nostræ præjudicent; profectò de divina bonitate dubitari non potest, quin providerit tale remedium in statu gratiæ, quod veteritati renovandæ non minus aptum esset, quàm illa erat vitæ arbor in statu naturæ de qua dicitur quod idonea esset corporibus reparandis, ac in novam revocandis juventutem. Et cum illa vitæ arbor aperta esset figura sanctissimi Sacramenti, quis non videat figuram in eo adimpletam, ut sic modò spirituales animæ restarentur vires, sicut olim instaurata essent corpora; nec minus appareat Deo esse curæ spiritualem hanc nostram vitam, quam corporalem, nec minus esse Christo potentiæ ad refarcienda peccati damna, quàm Adamo ad illa nobis inferenda. Sic enim aptè Apostolus: *Si minus delicto mori regnavit per unum: multo magis abundantiam gratiæ & donationis, & iustitiæ accipientes in vita regnabunt per unum Iesum Christum.* Expende illud, in vita regnabunt, neq; enim tantum de vita æterna intelligendum est, sed de vita spirituali, in qua regnare est non veterascere.

Gen. 2.

Rom. 5.

Hanc autem gratiam de sanctissimo profluere Sacramento manifestè testatur Ecclesia, dum in una natalis Domini Missa sic orat: *Hujus nos Domini Sacramenti semper novitas natalis instaurat cuius Nativitas singulari humanam repulsi vetustatem.*

Postcommunio secundæ Missæ.

Jam verò quæ Christi bonitas in tali gratia? Quæ charitas in tanta bonitatis profusione, ut non semel in vita, nò aliquoties, nò per singulos vitæ annos, sed per unamquamq; constantè dè,

sed

sed incessanter quotidie sese offerat communi-
canti, quotidie communicanti novum afferat a-
nimum, novam inferat gratiam novam inspiret
vitam; quasi diceret, jam iachorumus noviter nos
diligere, & nova dilectionis testimonia nobis in-
vicem exhibere; *Prima abierunt, & ecce nova*
facio omnia; En tunc presentem & paratum ad id
quod infirmum est, consolandum; & quod agro-
tum sanandum; quod & confractum alligandum:
quod abjectum reducendum: quod perit requirend-
um, & quod pingue & forte, custodiendum, DIC
mih: quare inuages? Quid a me petis? quid tibi
& aliis postulas? Dilata os tuum & implebo illud:
Expand sinum pectoris & complebo illum no-
vis donis. Ego veni ut vitam habeas, & abun-
dantius habeas.

Parvane videtur hæc tibi charitas? parumne
tanta bonitas & te merebitur?

II. PUNCTUM.

SED si quid meretur, hoc maximè, ut id velis
quod intendis, ut te sine excitari & permove-
ri ad illam quam offert gratiam, ad illam
quam affert novitatem.

Sicut enim suos habent gratias particulares
effectus & non alios, ita dicuntur a nobis recipi
vel recusari prout tales earum effectus recipi-
mus vel recusamus. *Contemplantes, inquit Apo-*
stolus, ne quis desit gratia Dei. Quid est contem-
plantes nisi attentè speculantes, quid velit illa
gratia, quem in finem detur, quid a nobis requi-
rat. Unde & addit; no qua radix amaritudinis
sursum germinans impediatur, quasi diceret, caven-
dum ne qua cordis & animi inotione prævenia-
mur, quò minus attentè contemplemur, quò
rendat affectus gratiæ; vel potius quò minus pa-
ratisimus ad nos tali affectui conformandos, ut
si paci habendæ cum omnibus, detur aliqua gra-
tia, nos amari corde gratiam alio detorquea-
mus. Quamobrem cum renascentis in Sacramē-
to Christi gratia detur, in hunc præcipuè finem,
ut simul cum eo renascamur & renovemur, quid
sequitur nisi quantum putamus optimè de nobis
meritum esse Christum, quantumque meritis
eius respondere volumus, tanto id velimus af-
fectu quod ipse a nobis exigit? Ignem veni mi-
tere in terram; quid volo nisi ut accendantur? Hoc
est vel loquendo univèrsim de gratiis, sicut qui
mittit ignem in lignum nihil aliud expetit quam
ut ignis accendatur, sic Christus conferens gra-
tias nihil magis optat quam ut finem suum ha-
beant; vel si particulatim intelligas da gratia re-

novationis, quæ velut ignis absorbit omnem ve-
tustatis rubiginè, *Quid volo, inquit, aliud de tali*
collata gratis nisi quod vestium est, mecum a-
gere ad producendum illius effectum, id omni-
no agatis? Expoliantes vos scilicet veterem ho-
minem cum actibus suis, & induentes novum
eum, qui renovatur in agnitionem secundum ima-
ginem eius qui creavit illum.

Expende omnia atque imprimis postrema
verba, *Secundum Imaginem eius qui creavit il-*
lum novum hominem qui est induendus; id est si-
cut ipse se renovat, sicut ipse renascitur in ani-
mis nostris, ita nos in ipso renovemur & renas-
camur, plenè, integrè, quotidie, patibus semper
animis. Cenabo cum illo & ipse mecum; recepto-
ca sit & mutua communicatio, necesse est.

III. PUNCTUM.

SIC ergo revocata quotidie nova Christi nati-
vitas, nostram in Christo quotidianam; pro-
vocat novitatem Quia tam præstans gratia que
se ad id offert, tam profusa bonitas, quæ nos in-
dignos sic prævenit, & ita constans charitas, quæ
non cessat quotidie nobis bene velle si velimus,
nos ita excitant & premunt ad volendum, ut ni-
mis durus sit animus qui tanto charitatis incen-
dio non emollefcatur, nimisque verecundum &
probrosum sit, si nobis objiceretur quod est in
Propheta, *Multo labore sudatum est, & non exi-*
vit de ea nimia rubigo eius neque per ignem: im-
munditia tua execrabilis, quia mundare te vo-
lui, & non es mundata à sordibus tuis.

De hac animi renovatione plura in prima par-
te, & in fine huius; sed interim hic agnosce quam
parcè utaris hoc beneficio, quod Christus quo-
tidianum esse voluit.

Dū fabricando sanctuario instarent artifices,
Quotidie, ait Scriptura, mane voca populus offe-
rebat. Sic planè cum Christo nobis esset agendū,
sic quotidie renovatis votis, verus homo magis
esset constringendus; sed heu magis è contra no-
vus homo astringitur, cum vel abusu gratiarum
vel non usu, quali restringuntur eius manus ne
possit benefacere. *Si affiget homo Deum, quia vos*
crucifixus me!

In hac certè quotidiana renovatione tantum
ponebat Apostolus, ut licet adversis undique
premeretur: *Propter quod, tamen diceret, non de-*
ficimus; sed licet is qui foris est noster homo cor-
rumpatur, tamen is qui intus est, RENOVATUR
DE DIE IN DIEM.

Hoc planè est, quod adumbrabat Sapiens cū
diceret, *Oritur sol, occidit, & ad locum suum rever-*
titur, ibi;

coloss. 3.

Apoc. 2.

Ezech. 24.

Exod. 36.

Mal. 2.

2. Cor. 4.

Eclesi. 1.

ibique renascens gyrat per meridiem, & seclititur ad Aquilonem lustrans universa, in circuitu pergit spiritus, & in circulos suos revertitur. Sic enim homo fidelis quotidie renascitur & perlustrat quaecumq; sibi quoq; die praestanda sunt, ut renovatis animis cuncta velut in primo fervore peragat. Deniq; sic Scriptura quotidie quasi primo die proponeret quae vitanda sunt vel agenda:

Deut. 26. Hodie Dominus Deus tuus praecipit tibi ut facias

mandata haec atq; iudicia, & custodias & impleas ex toto corde tuo, & ex tota anima tua. Dominum elegisti ut sit tibi Deus, & ambules in viis ejus: & Dominus elegit te hodie ut sis ei populus peculiaris.

Nonne id toto amplecteris peccore? An te pernitet illius esse? An te illi totum tradere, nisi jam tradidisses? An quid cogitas retractandum? De his susceptus est, qui se cum Christo quotidie renascente non renovat.

F E R I A Q U A R T A .
DE ABSCONDITA CHRISTI DOMINI
VITA, EXHIBITA IN SANCTISSIMO
SACRAMENTO.

Verè tu es Deus absconditus, Deus Israel, Salvator. II. 45.

VERITAS PRACTICA.

Nemo manifestius cum Christo vivit,
quam qui occultus.

RATIO EST. Quia nemo manifestius vivit cum Christo, quam qui manifestius vivit vitam supernaturalem & spiritualem. Sed nemo manifestius vivit vitam supernaturalem quam qui cum Christo vivit occultus. Ergo nec manifestius cum Christo qui vivit, quam qui occultus, quo sensu declarabitur.

I. P U N C T U M .

VERÈ tu es Deus absconditus Primò quidem in ipsa Divinitate, in ipsa Divinitatis natura, in stupendis divinae naturae attributis in praesentia invisibili, in sapientia investigabili, in bonitate inenarrabili & cunctis aliis incomprehensibilibus. Caligo sub pedibus ejus & ascendit super Cherubim, & volavit, volavit super pennas ventorum, & posuit tenebras latibulum suum. Qui lucem inhabitat inaccessibilem, quem nullus hominum vidit, sed nec videre potest. Quam incomprehensibilia sunt iudicia ejus, & investigabilia via ejus!

Pf. 17.

1. Tim. 6.

Rom. 11.

Col. 1. & 2.

1. Cor. 2.

Secundo in incarnatione, quae est **Mysterium absconditum à saeculo & generationibus**, in quo non modo latebat Divinitas, sed & thesauri omnes Sapientiae & Scientiae in Christo erant absconditi. **LOQUIMUR** Dei Sapientiam, quae in Mysterio abscondita est, inquit Apostolus, quam nemo principum huius saeculi cognovit, si enim cognovis-

sent nunquam Dominum gloriae crucifixissent. **IBI abscondita est fortitudo ejus**, ait Prophetia. Posset etiam cogitari vita ejus occulta & abscondita, qua vel totos triginta annos latuit, vel toto vitae tempore non alius quam fabri filius est habitus. **Nonne hic est fabri filius? NONNE hic est fabri Filius Mariae?**

Hab. 3.

Matth. 13.

Matth. 6.

Tertio in sanctissimo Sacramento, ubi non modo Divinitas sed & Humanitas prorsus abscondita: ubi quidquid est, totum mirabile, totum stupendum est, ubi consecratio, ubi operationes, ubi effectus, ubi omnia longè renotata sensibus, mysterium fidei totum, nec ipsa humana ratione curiosius investigandum, **Verba Christi defraudari non possumus**, sensus verò noster deceptus facillimus est, inquit S. Chrysostomus.

Quarto denique in animis nostris, verè Christus Dominus est, sed verè Deus absconditus, **Dei vobis**, inquit Apostolus, secundum divinitatis gloriae suae, virtute corroborari per Spiritum ejus, in interioribus hominum, Christum habitare per fidem in cordibus vestris. Et rursum: **An non cognoscitis vosmetipsos, quia Christus Iesus in vobis est?** Sic & nos in ipso sumus, in ipso manemus, in ipso vivimus: **Manet in me, & ego in vobis. Qui manducat carnem & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in illo, sicut misit me vivens Pater & ego vivo propter Patrem: & qui manducat me & ipse vivet propter me.** Sed vita illa nostra, vita est abscondita, vita occulta hominibus. **Mortuus enim estis**, ait Apostolus, & **vita vestra est abscondita cum Christo in Deo.**

Ephes. 3.

1. Cor. 13.

Joan. 15.

1b. 6.

Coloss. 3.

Atque hinc veritas practica, quae modò expendatur, **Vi nemo manifestus cum Christo vivit,**